

Цонго гору емски охоса мравто си, но не
даде знак, че е буден: искаше да рече Като е Като.

Майката се приведе надъ лъното и загри-
жено прошепна: — Ндоу стана си Цонге...
Не биваше да го водимъ, не ходимъ... Ремири
родението дете — какво разбираме!

— Мом, ама аз разбира, че била надбо. Вр като
ко дни детето пораста и родим — отворе бауца.
~~Тя~~ ^{забелязали} ~~в~~, когато слушаше детето не
звонимето... Като че биде възкресението
Христово...

— Моммо мом... Биде че е, — въздохне майката,
ремири родението дете, а от Като си е дошло, все
биде че не е стана възкресението. Нога забелязана
емя: Като му заприказват за бонен-црот — въпрос
Като старец... Ех, мило, не биваше!

— Нога може: мом му е писан. Нема зами да
мислимъ. За един поробенъ народъ първото
е токува хоро. Бог да му е непотомство.

... — Бог да му е непотомство, — прошепва свещеникът